

— А това човѣкъ ли е? запиталъ пакъ вѣлкѣтъ и билъ готовъ да се спусне и сграбчи детето.

— Не, казала лисицата, това ще бѣде човѣкъ.

Най-после се показалъ ловецъ. Той билъ високъ и снаженъ. Презъ рамото му висѣла пушка, а на пояса му било закачено едно вѣже за примка.

— Ето, това е човѣкътъ, казала лисицата. Ако не те е страхъ, излѣзъ насрѣща му. Но азъ повече тука не стоя и ще бѣгамъ въ дупката си.

Вѣлкѣтъ дигналъ високо глава и трѣгналъ гордо срѣщу ловеца.

(Деца, помислете и разкажете — що е станало по-нататъкъ).

Хр. Спасовски.

СЛЪНЦЕ И ВѢТРЪ

Еднажъ слънцето и вѣтрѣтъ се запрепирали — кой отъ тѣхъ е по-силенъ. Въ това време се задалъ пѣтникъ, който спокойно и бодро отивалъ нѣкъде.

— Азъ, казалъ вѣтрѣтъ, мога да спра тоя пѣтникъ, щомъ пожелаю.

„За мене това е още по леко“, отвѣрнало слънцето.

